

Odrešenik z venčkom

Ilustriral Žnidaršič Anton

Gorjančeva Jerica je še majhna deklica, jeseni bo začela hoditi v šolo. Je pridna in zna že prav dobro varovati malega bratca. Tudi ovčke že pase. Ko so letos na trati zazvonili pomladni zvončki in so pod grmi zatrobile zlate trobentice ter je v rebri za vasjo pognala zelena travica, tedaj je Jerica prvič gnala ovčke na pašo.

Blizu pašnika ob poti je stal velik križ, na njem je visel Kristus. Jerica je obstala pred križem, z grozo opazovala velike žeblje, ki so prebadali noge in roke in veliko trnjevo krono. O, trnje ona dobro pozna, večkrat se ji je že kak trn zadrl v nogo in potem jo je bolelo. Gotovo tudi Jezusa boli, ko ima toliko trnjev v glavi. Le zakaj mu jih nihče ne izdere? Ona bi, pa je res premajhna, ne doseže tako visoko, veliki ljudje bi pa to prav lahko storili.

Zelo se ji je smilil ubogi Jezus. Ves dan je bila pri njem. Ko je gnala ovčke domov, je mislila nanj in še doma je bila žalostna in zamišljena.

Mati so opazili, da je otožna, pa jih je zaskrbelo, če je morda bolna, in so jo vprašali:

»Jerica, kaj ti je, ali si bolna?«

»Ne, nisem, res ne. — Jezusa pa zelo boli, kajne?«

»Koga boli?« so se začudili mati.

»Jezusa. Veste mama, toliko trnjev ima v glavi. Ko bi mu jih vi izdrli, kot ste ga meni iz noge. Tam na križu je ob poti, vam bom pokazala kje.«

Sedaj so mati razumeli svojo punčko in so rekli: »Jerica moja, tega jaz ne morem storiti, veš, to mora biti tako.«

»Mora? Jezus mora imeti trnje v glavi? Ali mama, to boli.«

»Da, seveda boli. Veš Jerica, to je tako: če so ljudje hudobni, tedaj Jezusa zelo boli, če so pridni, ga rane nič ne bole, in če se kdo premaga, je prav tako, kot bi mu trnje izdrli.«

Sedaj Jerica razume: pridna mora biti in premagati se mora. Je res še majhna deklica, toda prav dobro ve, kako se je treba premagati, mati so ji to že večkrat povedali.

S premagovanji je takoj pričela: Kadar so mati prej za zajtrk skuhal močnik, je godrnjala; najrajši je imela sladko kavo in zabeljene žgance, sedaj pa je molčala in hitro zajemala močnik. Premagala se je.

Ko je prignala ovce s paše, je bila zelo žejna, toda ni pila.

Ko so mati skubali dobre štruklje, bi jih bila rada še jedla, pa jih ni.

Ko je drva nosila, ji je poleno padlo na nogo, pa ni jokala.

Tako je Jerica zbrala celo vrsto premagovanj, gotovo jih je bilo toliko, kot je bilo trnjev v Jezusovi kroni. Ob križu je sedaj postajala v zavesti, da Jezusa rane manj bole in v njenem srčku je bilo manj žalosti.

Na veliki petek so rekli mati: »Jerica, danes ne pojdeš ovčke past, bova šli v cerkev k božjemu grobu molit.

Šli sta. V cerkvi je bilo temno in žalostno. Pri božjem grobu pa je bilo zelo lepo. Jerica je videla mnogo rož, mnogo lučk in zlato monštranco. Občudovala je to lepoto in štela lučke. Videla je, da mati molijo, in začela je moliti tudi ona. Ko sta zmolili, so mati peljali Jerico proti velikemu oltarju. Tam je na tleh na blazini ležal velik križ, na križu je bil Jezus. Jerica se je začudila, ko ga je zagledala. Le kdo ga je sem prinesel, večeraj je bil še tam ob poti.

Kakor mati, se je tudi ona sklonila in poljubila vsako rano. Nato je gledala krono in s prstkom je poizkusila, kako ostri so trni.

Ko sta se vračali domov, je premišljevala, da bi sedaj mogla izdreti trne in vzeti krono z glave. Ta misel ji ni dala miru in končno je sklenila, da bo to tudi storila. Saj ona sme, pravico ima, premagovala se je. Toda kdaj? Kmalu mora! Ako križ dvignejo, pa zopet ne bo mogla. In kako bo trn izdrla? Mati so ga njej z iglico. Ti trni so pa veliki in bo iglica premajhna. Že ve, nožek bo vzela s seboj.

Naslednji dan dopoldne se je napotila k fari. Okrog poldneva je dospela in v cerkvi je bilo samo nekaj starih žen. Krenila je h križu, pokleknila ob njem, rahlo pobožala Odrašenika po licu in takoj pričela z delom. Skrbno in nežno je delala. K sreči je bila krona le s konci bodic pritrjena na glavo in posrečilo se ji je, da je po dolgem trudu nekaj bodic prerezala, nekaj odlomila in krona ji je ostala v krvaveči roki.

Veselo si je oddahnila. Toda ko je zrla Jezusovo glavo, ki je bila sedaj brez krone, jo je prešinila nova skrb: Ko bodo hudobni ljudje opazili, da Jezus nima krone, mu bodo morda dali novo, še bolj bodečo. Kaj storiti? Nekaj časa premišljuje, nato se ji obrazek zjasni, krono položi ob križu na tla in odhiti iz cerkve.

Za cerkvijo na trati je rastle vse polno marjetic, tistih majhnih, drobnih, ki spomladi takoj odpro kronice, ko odleze sneg. Jerica jih je nabrala polno naročje, sedla na tla in spletla venček. Venčke je znala dobro plesti, že več jih je spletla sebi in mami in brateu. Ko je bil venček narejen, je hitela nazaj v cerkev in ga položila Jezusu na glavo.

Tako, sedaj ima na glavi venček in mu nihče ne more dati nanjo trnjeve krone.

Bila je zadovoljna. Sedaj mora pa hitro domov. Za slovo se je še sklonila, poljubila Odrašenika in šepetala: »Ubožec, sedaj ne bo več tako zelo bolelo.« In glej, Odrašenik z venčkom na glavi se je nasmehnil. Bil je vesel, ker je imela Jerica usmiljeno srce.

Jerica je vzela trnjevo krono, jo skrila pod plašček in hitro odšla. Skoraj vso pot je tekla. Doma je vrgla krono v peč, da je zgorela.

Ko so popoldne v cerkvi dvignili križ, da ga poneso na čelu velikonočne procesije, so se čudili, ker je imel Jezus na glavi venček iz evetie, namesto trnjeve krone. Ker ni bilo časa delati novo krono, so nesli Odrešenika kar z venčkom k procesiji. Za procesijo je šla poleg matere tudi Jerica z obvezano rokico. Rokica jo je bolela, a njen srček je bil poln velikonočnega veselja. Gospod na križu je bil zadovoljen z malo Jerico in jo je blagoslovil.

Mirko Kunčič

Mati

Vse je tiho, vse že spi,
mati žalostna bedi;
mehko njena drobna roka
boža bolnega otroka.

Misli njene pod nebo
kot v procesiji gredo. —
Bog bo sinku zdravje vrnil,
materi solzé otrnil.

Ksaver Meško

Zadnja pomlad

Potrkalo je na okno boječč.
Le kdo bi pod oknom bil?
Odprl sem, in bezeg valove dišeče
čez me je razlil.

Vse mlado tam zunaj, vse v bujnem cvetu,
ves vrt in vsako drevo,
kot krasna nevesta ponekod gre po svetu,
vse ptičke pojo.

In sonce božje vse srečno se smeje
na sinji planjavi neba,
pred hišo sosedovo dedek se greje,
kot mlad se smehlja.

Še meni, še meni srce se ogreva,
zasanjam, da spet sem mlad.
A čuj, od nekod kot svarilo odmeva:
Predsmrtna pomlad!